

Tuần Báo Vô Vi

9 tháng 5 năm 2021

Số 55x

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tâm tư bấn loạn tại sao?
- 2) Nặng đầu nhức óc tại vì đâu?
- 3) Tu lâu lại lo âu là sao?
- 4) Người tu mà bẻ trễ thì sao?
- 5) Vì sao phải suy lụy?
- 6) Tại sao mất trật tự?
- 7) Tại sao luồng điện trung tâm sinh lực cản trở?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 20-07-2003 2: 20 AM 1) Hỏi: Tâm tư bất loạn tại sao? Đáp: Thừa tâm tư bất loạn tại vì mất trật tự. Kệ: Quân bình vắng mắt tâm thân động Tự cảm bất an chuyển lòng vòng Gieo động cho mình tâm chẳng trong Thực hành không đạt thuyết lòng vòng.	Montréal, 21-07-2003 2: 35 AM 2) Hỏi: Nặng đầu nhức óc tại vì đâu? Đáp: Thừa nặng đầu nhức óc tại vì rầu. Kệ: Tu không đạt được trí thêm sầu Lẩn quẩn âm u tự tạo sầu Khó giải khó mình không tiến bước Bình tâm thanh tịnh bớt lo âu.
Montréal, 22-07-2003 2: 45 AM 3) Hỏi: Tu lâu lại lo âu là sao? Đáp: Thừa nội tâm mất quân bình thì phải lo âu. Kệ: Hướng ngoại tâm không yên khó thiền Nhiễm trần không ổn lại không yên Khổ tâm cực trí khó hành xuyên Giải tỏa trần tâm khắp các miền.	Montréal, 23-07-2003 10 45 AM 4) Hỏi: Người tu mà bê trễ thì sao? Đáp: Thừa người tu mà bê trễ thì mọi việc sẽ không đúng. Kệ: Tu hành bê trễ điều không hay Chuyển hoá tâm tư càng bức nhọc Trật tự tâm thân đều lộn xộn Hành thông tự đạt tự sinh tồn.
Montréal, 24-07-2003 1: 50 AM 5) Hỏi: Vì sao phải suy lự? Đáp: Thừa vì đầu óc mất trật tự. Kệ: Đầu óc mất quân bình động loạn Khó tu khó tiến khó bình an Tham dâm động loạn lại không màng Chuyển biến vô cùng lại khó an.	Montréal, 25-07-2003 3: 23 AM 6) Hỏi: Tại sao mất trật tự? Đáp: Thừa tại vì hướng ngoại và rước trước quá nhiều. Kệ: Thực hành không có trí không yên Đầu óc không yên loạn trí xuyên Khổ cảnh dập dòn không giải quyết Càng tu càng loạn chẳng thông hiền.
Montréal, 26-07-2003 8: 35 AM 7) Hỏi: Tại sao luồng điện trung tâm sinh lực cản trở? Đáp: Thừa luồng điện trung tâm sinh lực bị cản trở là vì phung phí quá nhiều. Kệ: Phung phí quá nhiều vì sự tham Không còn hưởng thụ tự mình làm Tâm tư bất ổn chẳng dám tham Tự hại chính mình khó tiến thân.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 10 (tiếp theo)

...

Cần khôn vũ trụ thật sự thương yêu. Con người kính trọng con người, quý báu con người. Sự thật các bạn bình tĩnh xem lại ai có thể tạo ra con người phương phi của chúng ta được? Cả cần khôn vũ trụ đóng góp, cha mẹ thương yêu chúng ta mới có ngày nay rõ ràng. Ai có thể xây dựng? Giết một mạng người là các bạn lật đổ cả một Tiểu vũ trụ. Phạm tội rất nhiều đối với bề trên đã rất công phu. Các bạn xét kỹ lại, từ đầu tới chân, sự tổ chức của chính bản thân của các bạn rất tinh vi, tốt đẹp. Không phải dễ tạo được. Mà chúng ta đã dùng sai, luận sai, hành sai, thì uống biết là bao nhiêu. Tội ấy ai mang, trách nhiệm đó ai chịu? Chính Chủ Nhân Ông của mọi tiểu thiên địa đều phải chuốc lấy trách nhiệm đau khổ ở trong giờ phút cuối cùng.

“Tiến trình thẳng tiến chẳng xa”: Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta mới khai mở và tu bổ sửa chữa để thẳng tiến không xa. Mỗi người chúng ta biết rõ và thực hiện để đi tới thời cuộc trong nội tâm chúng ta không còn hoang mang nữa và không xa với chúng ta. Mỗi người đều hiểu rồi thì đâu còn xa. Sợ e mọi người đều tâm tới và vun bồi sự chém giết lẫn nhau, sai lầm, độc tài, thu lợi, tạo nghiệp, thì khổ thêm.

“Thực hành sẽ thấy sẽ hòa nơi nơi”: Chúng ta phải thực hành, chúng ta sẽ thấy chúng ta hòa nơi nơi. Chính bản thân của chúng ta, tôi đã nói “không có khối óc, không có ai nhìn nhận Chúa Phật. Không có khối óc, chẳng có ai làm được chính trị, quân sự, kinh tế.”

Cho nên, khối óc chúng ta phải hòa hợp với cần khôn vũ trụ, thì việc làm chúng ta luôn luôn phải sáng suốt và cởi mở hơn.

“Có ta có đất có trời”: Nếu không có ta, không có tiểu thiên địa này, ai xác nhận đất trời?

“Có tâm sáng suốt có lời nhủ khuyên”: Sự sáng suốt xác nhận đất trời. Có ta, có tâm, có lời nhủ khuyên.

“Khuyên người thực hiện đạt duyên”: Có vị lãnh đạo nào xuống thế gian khuyên người ta làm điều quấy? Khuyên làm điều tốt mà chính họ không chịu

làm điều tốt, cho nên loạn. Rồi bây giờ chúng ta, phần hồn, Chủ Nhân Ông của tiểu thiên địa, ông vua của một tiểu vũ trụ miệng nói tốt mà tâm không làm điều tốt. Lục căn lục trần trong đó nổi loạn đâm ô đủ thứ.

“Duyên Trời duyên Phật nối liền căn cơ”: Biết khuyên người thực hiện đạt duyên. Đạt duyên là đi tới nhẹ nhàng, sáng suốt. Hòa hợp với Trời, hòa hợp với Phật, một sự thanh nhẹ mà Trời thì hóa hóa sanh sanh, gánh nặng trách nhiệm cho tất cả. Về nguồn cội của chính mình, chính mình là bản chất vô cùng tận, là của phần hồn. Đó là căn cơ, lúc đó mới bắt đầu làm việc.

“Triển khai từ phút từ giờ”: Lúc đó mới bắt đầu làm việc, càng ngày càng tiến triển.

“Diễn thanh thanh đạt từ mờ trở minh”: Từ tối tăm đi tới sự sáng suốt. Từ sân si đi tới hòa cảm thương yêu với các giới, mới thấy bề trên đã thương yêu chúng ta. Chúng ta có nguồn cội, có Đấng Cha Lành, có Phật, có sự sáng suốt, đã chứng minh cho chúng ta do con người hành trì tiến hóa. Do con người đã tạo nên sự nghiệp cả cần khôn vũ trụ. Chứ không phải sự eo hẹp của một quốc gia mà các bạn tưởng đâu. Loài người chúng ta xây dựng cả cần khôn vũ trụ. Tôi đã nói không có loài người, không có khối óc, không có ai chứng nhận cần khôn vũ trụ. Các bạn có khối óc, các bạn sẽ là người xác nhận sự huyền bí khoa học sáng suốt của cần khôn vũ trụ, chính loài người đã tạo ra. Nhưng mà thiếu tu thì rất nguy hiểm. Thiếu tu đem chiến tranh cho nhân quần. Mà tu phải tu cho đúng mức, tu bổ sửa chữa luồng thanh điển của các bạn. Chỉ có điển mới hòa cảm với các nơi các giới được.

Vấn minh cho các bạn thấy rồi. Ở thế gian này chỉ có điển mới có thể bắt diệt, vô tận. Ở thế gian, chúng ta ở xa cách mấy, nhắc điện thoại là có thể nói được rồi. Các bạn thấy không? Điển thế gian của vật chất mà có thể chuyển như vậy, còn điển của tâm linh các bạn thế nào? Nếu các bạn vun bồi và sửa chữa thì các bạn có thể liên lạc bất cứ nơi nào. Sự sáng suốt của các bạn không phải người đời

giúp các bạn, nhưng mà có bề trên hỗ trợ cho các bạn tiến hóa. Trong chương trình xây dựng, chúng ta làm được việc gì? Các bạn thấy, gặt hái sự tốt đẹp cho nhân quần, sự thương yêu thật sự, sự sáng suốt rõ ràng! Nhưng mà chung quy phải hành trì. Mỗi người muốn cộng tác cho cộng đồng tiến hóa là mỗi người phải tự ý thức và hành trì. Phải hành trì, nhiên hậu mới có sự tiến hóa đồng đều trong càn khôn vũ trụ. Nếu chúng ta không chịu hành trì thì không có sự tiến hóa đồng đều.

Bây giờ chúng ta ngồi đây. Các bạn có tu, có hành trì, các bạn nghe qua âm thanh tôi và lời giải thích của tôi, các bạn thấy đầu của các bạn được thanh nhẹ. Các bạn thấy rõ ràng sự sai lầm của chính bạn. Cá tính của các bạn đối với vợ con ở trong gia đình eo hẹp, các bạn cũng thấy rồi. Chính trị của các bạn sai! Các bạn không chịu đem sự sáng suốt của càn khôn vũ trụ về sửa mình và ảnh hưởng vợ con thì sự sai lầm đó, nó lôi cuốn và kéo các bạn đi trong chỗ chậm trễ, bê bối mà thôi.

Nếu các bạn chịu hòa hợp với bề trên, hòa hợp với các nơi các giới. Tôi thấy việc làm của các bạn, một

cử động của các bạn đều là một ảnh hưởng tốt đẹp ở trong gia cang. Từ gia cang mới chuyển hóa ra xã hội, rồi từ xã hội ra quốc gia, từ quốc gia đi tới cộng đồng càn khôn vũ trụ, Thế Giới Đại Đồng. Phải hành trì! Nếu các bạn không hành trì làm sao các bạn đạt được cái gì? Chỉ bị kẹt mà thôi.

Cho nên bày ra chuyện này, chuyện kia, chuyện nợ, rớt cuộc cũng chẳng ai đạt được cái gì, chỉ có khổ mà thôi.

Chúng ta biết lo cho phần hồn, biết lo cho sự tiến hóa đời đời, thì ở thế gian đỡ nhiều lắm, các bạn ơi! Những người sống chung quanh các bạn cũng được ảnh hưởng tốt đẹp là họ nhận thấy được sự thương yêu sẵn có của chính các bạn. Họ trở về, họ lại thực hiện sự thương yêu đó, tay nắm tay, nối tiếp với nhau trong tình thương và đạo đức. Quý báu biết là bao nhiêu!

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

Ngày 9/12/2001

Con kính thăm Ông Tám,

Trước hết con kính thăm Ông được nhiều sức khỏe để cho chúng con được học hỏi đến ngày linh hồn được siêu sinh giải thoát.

Kính thưa Ông Tám, bà con mất ngày 25/9/2001. Sự ra đi của bà là giải thoát, còn lại một mình con sống cô đơn với một nỗi buồn mất mát, không có ai làm người thân cả.

Con muốn hòa nguyện với cuộc sống của chính mình, của mọi hành giả Vô Vi và hành pháp cho đúng đắn. Con không biết mình có phát triển trên con đường tu học hay không, hay là con còn ngu muội vẫn không hiểu được giá trị của tâm linh và đạo đức.

Kể từ ngày bà con bị bệnh và mất đi con không có liên lạc với bạn đạo, coi như con đã quên hết vị trí của mình. Con cũng muốn cố gắng để Soi Hồn hành pháp cho tinh thần ổn định, nhưng cứ mỗi lần ngồi là đầu óc cứ nghĩ lung tung, không định được. Con phải làm sao đây để có thể dẹp bỏ hết ưu phiền trong lòng, để cho tâm thân thanh nhẹ, mà học hỏi trên con đường đạo pháp mà Ông đã giảng dạy mấy chục năm qua.

Kính thưa Ông Tám, con xin dừng bút. Một lần nữa con kính chúc Ông được nhiều sức khỏe.

Kính thư,

Con

N K L

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Ngày 2/5/2002

Thị Liên,

Ông Tám vui nhận được thư con đề ngày 9/12/2001 được biết tâm con động loạn, rất khó tu thiền.

Nếu muốn tu Vô Vi thì phải dụng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật theo lời phân giải của Ông Tám trong băng cassette, thì tâm sẽ lần lần được ổn định, bằng không cứ hướng ngoại chạy theo chiều hướng tham dục, thì không lúc nào có thể định được.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sydney, ngày 23 tháng 2 năm 1993
THIÊN ĐƯỜNG GIAO LIÊN

Giao liên huynh đệ chân tình tiến
Phục vụ tâm linh khắp các miền
Tiến hóa không ngừng trong ý thức
Giao duyên tận độ giải buồn phiền.

Buồn phiền ngộ pháp đạt duyên
Giúp người tiến hóa ở yên sống hòa
Cần khôn vũ trụ chan hòa
Tình thương sống động thật thà lo tu
Chơn hồn sáng sửa ngao du
Bình tâm học hỏi trù tu hoài hoài
Khai thông trí tuệ thanh đài
Hòa vào nhẹ nhõm học hoài không ngưng
Vô sanh tiến hóa từ từng
Tâm minh đạo pháp từng bừng cảm giao
Đổi thay thay đổi sắc màu
Đổi trao trao đổi miệt mài lo tu
Khai minh tuệ giác chẳng mù
Từ bi khai triển an du đời đời
Thực hành chơn pháp chẳng rời
Về quê xứ Phật nơi nơi an toàn
Minh tâm chẳng có bàng hoàng
Hành trình tiến hóa cảm an cảm hòa
Một lòng tu học vị tha
Giúp người tiến hóa chan hòa tình thương.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả: Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.05 PHẨM LỢI ÁI

41. CHUYỆN TRƯỞNG LÃO LOSAKA (Tiền Thân Losaka)

Với người muốn mình lợi...,

...
Thuở ấy, trong thời bậc Chánh Đẳng Giác Ca-diếp, có một Tỳ kheo sống ở một ngôi làng nhỏ, được một vị điền chủ hộ trì. Tỳ kheo ấy tính tình bộc trực, hồn nhiên, giữ giới, chuyên tu tập thiền quán. Lại cũng có một trưởng lão A-la-hán đã đoạn tận các lậu hoặc, sống bình đẳng với các bậc đồng Phạm hạnh. Vị này trước kia chưa bao giờ đến ngôi làng có người điền chủ đã ủng hộ Tỳ kheo ấy, nay mới đến lần đầu. Người điền chủ hoan hỉ với cử chỉ của Trưởng lão, cầm lấy bình bát, mời vào nhà, cung kính mời ăn. Rồi vị ấy nghe thuyết bài pháp ngắn, đánh lễ Trưởng lão và thưa:

- Thưa Tôn giả, hãy đi đến ngôi tịnh xá gần đây của chúng tôi. Chúng tôi vào buổi chiều sẽ đến yết kiến ngài.

Trưởng lão đi đến ngôi tịnh xá, đánh lễ Trưởng lão trụ trì và sau khi xin phép, ngồi xuống một bên. Vị trụ trì thân mật hỏi thăm Trưởng lão:

- Thưa Hiền giả, Hiền giả được đồ ăn chưa?

- Thưa được rồi.

- Được tại đâu?

- Tại nhà điền chủ trong làng của Tôn giả gần đây.

Sau khi nói vậy, trưởng lão hỏi chỗ sàng tọa của mình, sửa soạn cất đặt y bát, rồi ngồi xuống thọ hưởng lạc về thiên, lạc về quả. Vào buổi chiều, người điền chủ ấy đem theo hương, vòng hoa, đèn và dầu đi đến tịnh xá, đánh lễ vị trụ trì và hỏi:

- Thưa Tôn giả, vị trưởng lão khách đã đến chưa?

Sau khi được biết vị ấy đã đến rồi, người điền chủ đi đến vị trưởng lão khách, đánh lễ, ngồi xuống một bên, và nghe thuyết pháp. Vào buổi chiều mát, người điền chủ đánh lễ điện Phật, cây Bồ-đề, tháp đèn, mời hai vị đến nhà rồi ra đi.

Trưởng lão trụ trì suy nghĩ: “Điền chủ này đã bị phân tâm. Nếu Tỳ kheo này trú ở đây, điền chủ ấy không còn đếm xỉa đến ta một chút nào nữa”.

Trưởng lão trụ trì, với tâm tư không được vui, suy nghĩ: “Ta phải làm thế nào để vị ấy không ở được trong tịnh xá này”. Đến giờ hầu thăm, khi Trưởng lão khách đến, Trưởng lão trụ trì không nói gì. Vị Trưởng lão khách đoạn tận các lậu hoặc, biết được ý định của trưởng lão trụ trì, tự nghĩ: “Trưởng lão này không biết ta không bao giờ gây trở ngại cho gia đình, cúng dường vị ấy hay đồ chúng vị ấy”, liền đi về trú xứ của mình, hưởng thọ lạc về Thiên và lạc về quả.

Trưởng lão trụ trì, ngày hôm sau, đánh nhẹ cái chuông phòng vị khách trọ, rồi lấy móng tay gõ nhẹ vào cửa và đi đến nhà người điền chủ. Người điền chủ cầm lấy bát vị ấy, mời ngồi trên chỗ đã soạn sẵn và hỏi:

- Trưởng lão khách ở đâu?

- Tôi không biết tin tức của bạn ngài. Tôi đã đánh chuông gõ cửa, nhưng không thể đánh

thức vị ấy dậy. Tôi chắc là bữa qua, sau khi ăn thượng vị ở nhà của ngài, vị ấy có thể tiêu hoá được, do vậy, nay đang còn ngủ. Rất có thể, ngài hoan hỉ với những sự kiện như vậy.

Trong khi ấy, vị Trưởng lão đã đoạn tận các lậu hoặc nghĩ rằng thời gian đi khát thực của mình đã đến, liền sửa soạn thân mình tử tế, cầm y bát, bay lên hư không và đi đến một chỗ khác.

Còn người điền chủ ấy cũng dường vị Trưởng lão trụ trì cơm và sữa với bơ tươi, mật ong và đường. Rồi ông bảo chùi bát với bột thơm, đổ thức ăn đầy bát lần nữa và thưa:

- Thưa Tôn giả, trưởng lão ấy đi đường mệt, hãy đem đồ ăn này về cho vị ấy.

Rồi đưa bát cho Trưởng lão trụ trì. Vị này không thể từ chối, cầm bát đi và suy nghĩ: “Nếu Tỳ kheo ấy uống cơm sữa này, có ai nắm cổ

đuối đi, vị ấy cũng không đi. Nhưng nếu ta cho người khác cơm sữa này, việc ta làm sẽ bị bại lộ. Nếu ta đổ xuống nước, bơ tươi sẽ nổi lên trên mặt nước và bị lộ. Nếu ta quăng trên đất, loài quạ sẽ tụ họp lại và sẽ bị thấy. Nay ta quăng món ăn này ở đâu?”

Đang phân vân suy tính như vậy, vị ấy thấy một đám ruộng vừa bị đốt. Tỳ kheo ấy bới các than đỏ lên, quăng đồ ăn tại đấy, lấy than đỏ che đậy lên trên, rồi đi về tịnh xá. Không thấy Tỳ kheo khách ở đâu, Tỳ kheo trụ trì suy nghĩ: “Chắc Tỳ kheo ấy đã đoạn tận các lậu hoặc, biết được ý định của ta, và đã đi chỗ khác. Ôi, ta vì nhân duyên cái bụng, đã làm một việc không thích đáng”. Do vậy, sầu ưu khởi lên, và từ đấy, vị Tỳ kheo trụ trì như một con ma trên đất, không bao lâu mệnh chung, tái sinh vào địa ngục.

(còn tiếp)

